

Tajemná hra s duchy

Niky, Tina, Lily a Viky jsou nejlepší kamarádky. Rodiče Viky jdou v pátek večer na ples, a tak nebudou celou noc doma. Viky rodiče přemluví, jestli by u ní holky nemohly spát, že se tam sama bude bát. Rodiče svolí. Viky ihned volá ostatním dívkám. Ty jsou z jejího nápadu nadšené. I rodiče ostatních dívek nic proti jejich nápadu nenamítají. Už přemýšlejí, co budou večer dělat. Tinu napadlo, že by mohly vyvolávat duchy. Lily a Viky nadšeně souhlasily jen Niky byla proti. Niky byla hodně pověřivá a takovýchto věcí se bála a měla z nich respekt. Holky ji začaly přemlouvat, až nakonec souhlasila. Pátek se blížil. Niky, Tina, Lily a Viky se už nemohly dočkat.

Nastal pátek a holky si zašly ještě do knihovny a půjčily si knihy o vyvolávání duchů a veškerém čarodějnictví. Paní knihovnice se podivila, co si dívky půjčují, protože obvykle skončí u dívkách románů. Ale na nic se neptala a knihy dívkám půjčila. Když vyšly před knihovnu, začaly se hlasitě smát. V tom Niky řekla: „Nejspíš budeme potřebovat nějaké svíčky.“ „Určitě. To je dobrý nápad.“ přikyvovaly ostatní. „Holky myslíte, že je to dobrý nápad? Já nevím moc se mi to nelíbí,“ řekla najednou Lily. „Ty se bojíš. Přiznej to,“ odpověděla jí Tina. „Nebojím. Nejsem přece malé dítě, abych se bála ducha,“ řekla už našťavaně Lily. „Tak s námi nechod, jestli nechceš do ničeho tě nenutíme.“ „Půjdu s vámi. Přece se nic nemůže stát, ne?“ „Pokud se vyvolají správně tak může. Hlavně nesmíme zapomenout ty duchy odvolat.“ čte z jedné z knih Niky. „Co tam stojí dál?“ ptají se dívky. „Už dost, dočteme to u tebe v pokoji Viky.“ uzavře Niky. „Fajn.“

Holky sedí na polštářcích u Viky v pokoji a živě debatují. Niky předčítá z knih a ostatní ji doplňují, co je třeba udělat. Mezitím se setmí. Dohodly se, že vyvolávat duchy nebudou u Viky v pokoji, ale že sejdou dolů do obývacího pokoje. Cestou z knihovny nakoupily všechny potřebné věci jako jsou svíčky, růže a malé kamínky. V obývacím pokoji si na podlahu položily do malého kruhu polštáře a doprostřed a kolem sebe rozmístily svíčky. Také rozsypaly všude lístky růží. Kamínky poskládaly do kruhu kolem svíček. Než tohle všechno připravily, bylo deset hodin. Řekly si, že takováhle hodina na vyvolávání duchů by mohla stačit.

Sedly si do kruhu na připravené polštářky, chytly se za ruce a Tina začala vyvolávat. Niky, Lily a Viky opakovaly přesně to, co Tina řekla. Na konci řekly všechny najednou: „Duchu Míno, pokud jsi mezi námi dej nám znamení.“ Najednou se otevřelo velké francouzské okno a zhasly všechny svíčky. Dívky se vylekaly, ale přesto ani jedna z nich nevydala ze svého hrdla ani hlásku. Duch Míny se objevil. Tina příškrčeným hlasem tiše promluvila: „Míno vyvolaly jsme tě z nějakého důvodu. Nejsi tu náhodou. Můžeš s námi mluvit?“

Nastalo ticho. Dívky vzrušeně oddychovaly. A najednou: Prásk!!!! Střepy z francouzského okna proletěly celou místností. Jeden ze střepů se zabodl Niky do ruky. Ta při pohledu na svou vlastní krev omdlela. „Niky!!! Niky!!!! Probud' se! Slyšíš mě?“, křičela Tina. Na bílé zdi se objevil krvavý nápis. „Neměli jste si zahrávat s duchy. Zvlášť když v ně nevěříte. Na tuhle noc nikdy nezapomenete. Budu vás pronásledovat do smrti“ četla nahlas Viky. A v tu chvíli duch Míny i krvavý nápis ze zdi zmizel. Všechno se to zdálo jako sen. Tedy spíš jako noční můra. Ale sen to nebyl. Niky ležela na zemi a kolem ní bylo všude plno její vlastní krve. „Musíme zavolat lékaře,“ řekla Tina. A rychle. „A co mu jako chceš říct? Zbláznila ses?“, mluvila Lily. „Copak ji tu můžeme takhle nechat? Co když vykrváčí? Neslyší nás,“ oponovala jí Viky. „Tak dost! Nehádejte se! Jdu pro mobil. Musíme ji dostat do nemocnice.“

V tu chvíli se Niky probere. „Co se stalo?“, ptá se zmateně. Podívá se na svou ruku a všimne si, že zakrvácený kus skla z ruky sám vypadl a teď leží na zemi. Také stopa po střepu se sama zničehonic zhojila. „Divné,“ zamumlala Niky. „Je ti něco? Bolí tě něco? Jak se cítíš?“ překřikovaly se Viky, Tina a Lily. I veškerá krev z podlahy zmizela. „Jak je to možné?“, ptaly se navzájem.

Najednou do dveří vešli rodiče Viky. „Holky jak to, že ještě nespíte? Ráno sice vstávat do školy nemusíte, ale budete spát až do poledne. Rychle do postele. Všechny.“ S úlevou, že jsou rodiče Viky doma, odešly do Vikyina pokoje a lehly si na připravené matrace. Jenže ani jedna z nich nemohla usnout. Pořád se jim v hlavě přehrával onen okamžik, kdy Niky ležela na zemi v kaluži vlastní krve a když se objevil krvavý nápis na bílé stěně. V tom si Tina uvědomila, že

zapomněly ducha Míny odvolat. Ale zdálo se, že ostatní děvčata už spí, a tak je nechtěla budit. Pomyslela si, že jim to řekne až ráno. Ale nejen to Tinu děsilo. „Budu vás pronásledovat do smrti.“ co to znamená? Proč? kladla si tyto otázky Tina v duchu. Konečně i jí se podařilo usnout. Rodiče Viky měli pravdu. Holky se probudily až v deset hodin ráno.

Tina to hned všem holkám hned po probuzení řekla. „No nazdar,“ povzdychly si. „Musíme ji odvolat. To každopádně. Nevím, co všechno se může stát, ale já už po včerejšku nechci riskovat vůbec nic. Potom, co se stalo Niky už duchy nejspíš vyvolávat nebudu.“ domluvila Tina. „Já taky ne,“ přidala se Viky. „Ani já ne, zabrblala ještě rozespale Lily. „Se mnou už taky nepočítejte,“ souhlasila s ostatními Niky. „Kdy ji odvoláme?“ tázala se Niky. „Co nejdřív to bude možné. Nechci to moc oddalovat. Děsí mě, jak na té zdi bylo napsáno, že nás bude pronásledovat do smrti.“ „O čem to mluvíš Tino? O jakém nápise na zdi? Co se stalo?“ „Niky, tohle se stalo mezitím, co jsi ležela v té krvi.“ odpověděla na její otázky Viky. „Proč jste mi nic neřekly?“ ptala se rozčileně Niky. „Teď není čas na vysvětlování. Kdy toho ducha odvoláme? Hned to asi nepůjde. Počkat máme přece ty knížky, ne? Koukneme se tam. Snad tam bude něco o tom, jak odvolat ducha.“ „Dobrý nápad Lily. Kde jsou ty knihy?“ ptala se Viky. „Musely nejspíš zůstat dole v obývacím pokoji.“ trvala na svém Tina. Viky nenápadně sešla dolů do obývacího pokoje a hledala knihy. Našla je zastrčené pod bílou koženou sedačkou. „Mám je,“ volala už na schodech. „Holky mám nápad,“ můžeme toho ducha odvolat ve středu u nás. Nikdo totiž nebude doma,“ navrhla Niky. „Dobře, sejdeme se ve středu v 10 hodin u tebe Niky. Tady je napsáno, že při odvolání ducha je nutné mít ty stejné svíčky, kamínky a lístky růže, co jsme použily při vyvolání. Radši s sebou vezmeme i ty polštářky, na kterých jsme seděly. Pamatujete, jakou jste měly barvu?“ „Jo, pamatujeme,“ řekly sborově. Potom se vydaly domů.

Celou cestu se Tině zdálo, že ji někdo sleduje, ale pokaždé když se otočila nikoho za sebou neviděla. Najednou nebe úplně zčernalo a začalo šíleně pršet. „No nazdar,“ zabrblala Tina. Poslední roh ulice a je doma. Konečně! Vešla do domovních dveří a podivila se, když doma nikdo nebyl. Nevěnovala tomu nějak velkou pozornost, ale už bylo asi 9 hodin večer a rodiče stále nebyli doma. Rozhodla se zavolat Niky a ta jí řekla, že od té doby, co přišla domů je také sama. Zavolaly i Lily a Viky. Ani rodiče Lily nebyli doma. Jen od Viky. Co to znamená? ptala se sama sebe Tina.

Tina si zapne televizi a v televizních zprávách slyší, že se stala dopravní nehoda. Srazil se tři auta. Nápadně podobná těm, jaká mají rodiče Tiny, Niky a Lily. Byly zraněny tři manželské páry. Všech šest osob bylo odvezeno s lehkými zraněními do nemocnice. Tina tomu nechtěla uvěřit. Rychle napsala textovky holkám. Žádná z nich tomu nemohla uvěřit. Všechny se ihned sešly u Tiny, aby Mínu odvolaly. Za necelých dvacet minut všechny seděly u Tiny v pokoji. Viky vzala s sebou všechny předměty a pomůcky, které použily předtím. Přečetly si, jak ducha odvolat a daly se do toho. Když odříkaly celé zaklínadlo, duch Míny se znovu objevil. A nejen její duch. V pokoji se začaly vznášet stovky, možná tisíce duchů. Niky zase omdlela. Dívky aniž by to tušily, našly a otevřely bránu ze světa mrtvých do světa živých.

Dům, ve kterém Tina s rodiči bydlí, stojí na bývalém hřbitově, který byl přestěhován. Tina o tom samozřejmě nevěděla, ale její rodiče ano. Nechtěli ji strašit, a tak jí nic neřekli. Dívky se vyděsily, ale přesto nekřičely. Ani nemohly. Duchové kroužili celým pokojem. Dívky se znovu chytly za ruce a odříkaly zaklínadlo znovu. Ale neúspěšně, protože jim chyběla Niky. Zkoušely to stále znovu a znovu. A stále se nic nedělo. Potřebovaly vzbudit Niky. Jenže ani to se jim nedařilo. Najednou se duchové k nim přiblížili ještě více. Šel z nich strach, ale holky přesto neměly odvahu křičet, nebo volat o pomoc. Proč taky? Bylo by to úplně zbytečné. Nikdo by je neslyšel, a ani by jim nikdo nemohl pomoci.

Tina a Lily na sebe nenápadně mrkly. Obě myslely na totéž. Vstát, podepřít Niky a utéct z pokoje. „Viky, utíkej rychle dolů a vezmi zapalovač!!!“ křičela Tina. „A ty Lily mi pomoz s Niky, ale rychle. Musíme utéct.“ Rychle vstaly a seběhly po schodech. Viky už na ně čekala venku a měla v ruce dvě krabičky zápalek. „Na Tino, tady máš ty zápalky. Mimochodem, k čemu jsi je chtěla?“ podávala jí zápalky Viky.

Tina se slzami v očích škrtla zápalkou o krabičku. Ta se rozhořela jasným plamenem. V tu chvíli se probudila Niky. „Tino, co to děláš!? Okamžitě přestaň. Nemůžeš ten dům přeci

podpálit!!!!“ křičela Niky. „Musím, jiná možnost než se těch duchů zbavit není,“ prohlásila s hořkostí v hlase. Škrtla druhou zápalkou. Tu jí sfoukl vítr, který se zvedl. Škrtla třetí zápalkou a rychle ji přidržela u dřevěného plotu zahrady. Ten rychle začal hořet a plamenu začaly olizovat i další části dřevěných prken domu. Tině se po tváři koulely slzy. A nejen jí, ale i Niky, Lily a Viky. Stály před domem a dívaly se, jak žhne krutým ohněm.

Duchové se začali pozvolna vytrácet a jak se ztratil i poslední duch, zmizela i Niky. V popelu, co zbyl z domu se objevil žhavý nápis. „Niky v nás nevěřila. Vstoupila s námi přes bránu, kterou jste nevědomky otevřely. Už nikdy pro ni nebude cesta zpět. Smířte se s tím. Nezkoušejte vyvolat jejího ducha a nevolejte už ani nás ostatní. Doufám, že je vám jasné, že se to stalo vaší nerozvážností. Mína.“ dočetla s pláčem Lily. Nápis zmizel a před nimi stál dům Tininých rodičů. Vypadal úplně stejně, jako předtím, než ho Tina zapálila.

A zmizení Niky? Když se její rodiče vrátili z nemocnice, našli na stole dopis na rozloučenou napsaný Niky. Duchové totiž Niky neodtáhli násilím, jak si holky myslely. Niky vstoupila do brány sama.